

בגלי הים, שהספינה שהיא הלב, ועל כל הגלים נאמר אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת לכו, ובהם החיות רצוא ושוב, רצוא שנים, ושוב שנים, והם יהו"ה, שנאמר בהם כה אמר יהו"ה מארבע רוחות באי הרוח.

על השכינה נאמר, אשר שמתי חול גבול לים, והוא התחום של פלם, כמו שתחום שבת, וכשרצים הגלים בארבע רוחות, מיד שרואים שכינה שהוא חול לב (ג"א לים), שהיא החול שמקיף את הים, נאמר בהם ושוב, חוזרים למקומם, וארבע הרוחות הללו, כשיוצאות מן הלב, התנועה שלהן היא לארבעת צדדי הספינה, שמים בשתי פנפי ראה, ושמים בשני פתי הלב, והתנועה של הדפק של הרוח עושה תנועתו, ודופק בנקדה אחת או שמים או שלש, וחוזר למקומו, ובנקודות שדופק נודע הדפק, לפעמים דופק פעם אחת וחוזר למקומו, והדפק הזה נודע בנקודות של התורה. באותו זמן שדופק בנקדה אחת למטה, היא חיר"ק, ואם היא למעלה היא חל"ם, כשהיא באמצע הוא שור"ק. אם היא למעלה, מראה שמתגברת האש שהוא חם ויבש והוא קל, שעליו נאמר זאת תורת העלה, ואם הוא דופק נקדה למטה, הוא חר"ק, ויורד במים שהוא קר ולח והוא כבד, ואם דופק הנקדה באמצע שור"ק, שנושב (שירה) ברוח על המים ואוחז בשניהם, והוא חם ולח. וזהו שנקוד פעם אחת למעלה ומתעלה הדפק, או דופק פעם אחת למטה ומתעלה הדפק, או דופק פעם אחת באמצע ומתעלה הדפק, ואם דופק פעמים זה אחר דופק נקדה אחת למעלה ונקדה

גלייא עליהו אתמר, (יחזקאל א ב) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת לכו, ובהון החיות רצוא ושוב, רצוא תרין ושוב תרין, ואינון יהו"ה, דאתמר בהון (שם לו ט) כה אמר יהו"ה מארבע רוחות באי הרוח.

שכינתא עלה אתמר (ירמיה ה כב) אשר שמתי חול גבול לים, ואיהו תחומא דכלהו, פגוונא דתחום שבת, וכד רצין גלין בארבע רוחין, מיד דחזיין שכינתא דאיהו חול לב (ג"א לים), דאיהו חול דאסתר לימא, אתמר בהון ושוב, חזראן לאתרייהו, ואלין ארבע רוחין פד נפקי מן לבא, תנועה דלהון איהו לארבע סטרין דספינה, תרין בתרין פנפי ריאה, ותרין בתרי פתי לבא, ותנועה דדפיקו דרוחא עביד תנועתיה, ודפיק בנקודה אחת או תרין או תלת, ואתחזר לאתריה, ובנקודין דדפיק אשתמודע דפיקו, לזמנין דפיק זמנא חדא ואתחזר לאתריה, ודפיקו דא אשתמודע בנקודין דאורייתא, בההוא זמנא דדפיק בנקודה חדא לתתא איהו חיר"ק, ואם היא לעילא איהו חל"ם, פד איהו באמצעיתא איהו שור"ק, אם היא לעילא אחזי דאתגבר אשא דאיהו חם ויבש ואיהו קל, דעליה אתמר (ויקרא יב) זאת תורת העולה, ואם הוא דפיק נקודה לתתא איהו חר"ק, ונחית במיא דאיהו קר ולח ואיהו פבד, ואי דפיק נקודה באמצעיתא שור"ק דנשיב (ג"א דנחית) ברוחא על מיא, ואחיד בתרוייהו ואיהו חם ולח.

והאי איהו דנקיד זמנא חדא לעילא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא לתתא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא באמצעיתא ואסתלק דפיקו, ואם דפיק תרי זמני דא בתר דא ואסתלק דפיקו, הא אינון

זה ומתעלה הדפק, תרי הם צר"י שהדפק שלהם שוים, אבל

אחת למטה זו אחר זו, הם שב"א, ושתי נקודות הן אש ומים, לפעמים זה עולה וזה יורד, כגון את המאור הגדל (לממשלת היום) ואת המאור הקטן (לממשלת הלילה), ולפעמים הם שוים, והם שמים, אש ומים, ולפעמים דופק שלשה דפקים, אחד למעלה, ואחריו שני באמצע, ואחריו שלישי למטה, הרי שלשה יסודות יתעוררו בו, שהם אש ומים ורוח באמצע, וזה שר"ק, ואם דופק שתי דפיקות שוות זו אחר זו ונקודה אחר שמים למטה, הרי הם סגו"ל, שהם מים ואש ורוח למטה, ולפעמים דופק ברחב, באריכות, זה פת"ח, ולפעמים דופק באריכות ונקודה נקודה אחריו, זה קמ"ץ, באריכות מראה רחמים.

אם זכו, הדפק דופק בתשע הנקודות הללו, השכינה כלי לכלם, עשירית להם, משום שבה פלולות כל האותיות, והאותיות הן לנקודות כגוף אל הרוח, ובין כל דפק ודפק (י' שעורו, שהוא שעור קומה), ו' שעורו, שהוא שעור קומה. וכשהנקודות דופקות בו, הם כלם דופקים דפיקות בנחת ברחמים, וכשאין שם ו', דופקים במהירות, ואותם דינים דפיקות של החק אחר החק, והם עת צרה היא ליעקב וממנה ישע.

והכ"י של הנקודות הוא הנפש, הנשמה היא כתר על כלם, וממנה הפתרים, שהם טעמי התנועה של הנקודות והאותיות, והיא תלויה במחשבה, והנקודות תלויות באמירה, האותיות בעשיה, וזהו אומר ועושה, מצד הימין אמירה, ומצד השמאל עשיה, העמוד האמצעי כולל את שניהם, אומר

צר"י דדפיקו דלהון שוין, אבל דפיק נקודה חדא לעילא ונקודה חדא לתתא דא בתר דא אינון שב"א, ותרין נקודין, אינון אש ומים, לזמנין דא סליק ודא נחית, כגון את המאור הגדול (לממשלת היום) ואת המאור הקטן (לממשלת הלילה), (בראשית א טז) ולזמנין אינון שוין ואינון שמים אש ומים, ולזמנין דפיק תלת דפיקין חד לעילא ובתריה תניינא באמצעיתא ובתריה תליתאה לתתא, הא תלת יסודין יתערוך ביה דאינון אש ומים ורוח באמצעיתא ודא שר"ק, ואם דפיק תרין דפיקין שוין דא בתר דא ונקודה בתר תרין לתתא הא אינון סגו"ל, דאינון מים ואש ורוח לתתא, ולזמנין דפיקו בפותיא באריכו דא פת"ח, ולזמנין דפיק באריכו ונקיד נקודה אפתייה דא קמ"ץ, באריכו אחזי רחמי.

אם זכו דפיקו דפיק באלין נקודין תשע, שכינתא מאנא לכלהו עשירית לון, בגין דבה פלילין כל אתוון, ואתוון אינון לגבי נקודין כגופא לגבי רוחא, ובין כל דפיקו ודפיקו (י' שעוריה דאיהו שעור קומה), ו' שעוריה דאיהו שיעור קומה. (דף קז ע"ב) וכד נקודין דפיקין ביה, אינון דפקין פלהו דפיקין בנייחא ברחמי, וכד לית תמן ו' דפקין במהירו, ואינון דינין דפיקין דדוחקא בתר דוחקא, ואנון (ירמיה

ל ט) עת צרה היא ליעקב וממנה ישע.

ומאנא דנקודין איהו נפש, נשמתא איהי כתר על פלהו, ומינה בתרין, דאינון טעמי תנועה דנקודין ואתוון, ואיהי תליא במחשבתא, ונקודין תליין באמירה, אתוון בעשייה, ודא איהו אומר ועושה, מסטרא דימינא אמירה, מסטרא דשמאלא עשייה, עמודא דאמצעיתא פליל תרוייהו אומר ועושה, ובמאי אומר ועושה,